

Fiskardottern

Ella hade varit på skolan i några veckor och idag skulle de ha sin första lektion. Hon hade blivit besviken över att de inte skulle få börja med magi direkt, utan istället med magins och gilletts historia, men sex veckor kunde hon stå ut med. Vad som helst var bättre än att sitta på rummet och vänta.

Från centrala tornet hördes den dubbla klockringningen, den som signalerade att dagens första lektion skulle börja om ytterligare en. De hade fått instruktionen att vpänta utanför rummet, så skulle de bli visade till sitt klassrum.

I korridoren fanns fler noviser, många av dem jämgamla med henne, men några var yngre och några äldre. Hon hade inte lärt känna någon av dem. En lärare bad dem följa efter och de gick gemensamt mot klassrummet.

Ella hade fortfarande inte lärt sig hitta. Gångar svängde än åt ena, än åt andra hållet och hon hade inte sett en enda korridor eller vägg som utgjorde en rak linje. Eftersom hon tidigare gått vilse försökte hon noggrant memorera vägen, vilket gjorde att hon var bland de sista noviserna in i rummet.

I rummet fanns bänkar och stolar som stod så noviserna skulle sitta två och två. Det fanns flera lediga platser för Ella att välja på och hon valde en långt bak i rummet.

“Den platsen är redan upptagen”, sa flickan som satt bredvid.

“Men”, sa Ella, “den ser ledig ut.”

“Jag säger ju att den är upptagen. Flytta på dig.”

Ella reste sig igen. Kanske flickan lovat att hålla den åt någon? Hon väntade tills alla andra satt sig för att inte råka ta någons plats. Det fanns fortfarande flera lediga och hon gick bort till en av dem. Hon skulle precis sätta sig, när flickan som satt bredvid vände sig mot henne:

“Den är upptagen.”

“Men ...”, sa Ella och kände hur underläppen darrade lite. Hon bet till den så det inte skulle märkas och fortsatte till nästa plats. Likadant var det där, och på nästa, och nästa. Till slut var det bara en plats kvar, absolut längst fram. Hon kunde bara se ryggen på flickan som satt bredvid, men fascinerades över hennes hår, som var spikrakt och kolsvart. Inte alls som Ellas hår, som var ljust rött med lockar som krävde en hel del arbete när man borstade det på morgonen.

“Ursäkta”, sa Ella till flickan, som stängde boken hon satt och läste innan hon vände sig mot Ella och gav henne ett leende. Det var ett varmt leende, och det första någon gett Ella sedan hon lämnade hembyn. Flickan hade bländande vita tänder som nästan lyste upp hennes långsmala ansikte.

“Ja?” sa flickan och tittade på henne med sina blå ögon, den mörkaste blå ögonfärg Ella någonsin sett. Ella önskade att hennes ögon såg ut så, istället för den tråkiga gröna färg de hade. Samma gröna färg som alla i hennes hemby.

“Får jag ...?” sa Ella och förväntade sig att bli avbruten, men flickan verkade vänta på att hon skulle bli klar, “... sitta här?”

“Självklart”, sa flickan och klappade inbjudande på den tomma stolen. “Mitt namn är Wasa. Vad heter du?”

“Jag heter Ella”, sa Ella och slog sig tacksamt ned.

Hon hann inte mer än sätta sig innan en äldre kvinna kom in i rummet. Hon var i sextioårsåldern och oavsett vilken hårfärg hon haft från början var håret nu grått och hon hade satt upp det i en knut bak. Med en pekpinne rappade hon till flickan som satt närmast på fingrarna.

“På mina lektioner är ni tysta, utom när jag ställer en fråga.”

Det sorl som gick igenom rummet tystnade snabbt och någonting, som möjligen var ett leende, kunde ses i kvinnans ena mungipa.

“Det var bättre. Jag heter Estsuldra, men ni förväntas kalla mig Mor Estsuldra. Är det förstått?”

Ella, och resten av rummet, nickade.

“Bra. Under sex veckor ska vi gå igenom magins historia. Varje dag är likadan. Vi inleder med förhör av er läxa. Sedan går vi igenom viktiga händelser från historien och sedan avslutas dagen med

att ni får nästa läxa. Idag är enda dagen ni slipper läxförhör.”

Ella räckte upp handen.

“Ja? Vad vill du fråga om?”

“Kommer vi få lära oss de magiska underverk som finns i landet, Mor Estsuldra? Jag skulle så gärna se dem i framtiden.”

“Vad ska du ut där och göra? Allt vi behöver finns här, och här finns också världens största bibliotek, med tusentals böcker om magi och magins historia”, sa Estsuldra med en fnysning.

“Dessutom”, fortsatte hon och pekade på Ella med pekpinnen, “behöver du klara av utbildningen först, och jag är inte säker på att en fiskardotter har det som krävs.”

Det brände till innanför ögonlocken men Ella lyckades hålla tårarna inne. Det blev inte lättare av de fnissningar som hördes bakom hennes rygg.

***

Dagen därpå stannade Ella i sängen. Hon ville inte gå på fler lektioner. Ända sedan hon fick antagningsbeskedet, från rekryteraren, hade hon sett fram så mycket mot att få komma hit och lära sig magi, att det varit värt den mödosamma resan. Först en lång resa med båt till Wamecacu, huvudstaden i Oldena, och vidare norrut. Båtresan borde ha varit avkopplande, men sjösjuka gjorde att hon var sängliggande den första veckan. Hon undrade vad hennes far, fiskaren, skulle sagt om att ha en dotter som blev sjösjuk. Det tog ytterligare en vecka innan hon kände sig pigg igen. När hon väl mådde bättre blev hon istället uttråkad, eftersom det inte fanns någonting att göra.

Trots sjösjukan var båtresan ändå bättre än det som kom sedan. De kunde inte komma längre med båt på grund av isbildning och fick fortsätta till häst och till fots, genom ökande mängder snö och ett väder som blev kallare för varje dag. För Ella, som växt upp i ett område där vintrarna var milda, var det en stor omställning. Hon var inte van vid kylan och hade inte rätt kläder. Det enda hon hade var de varma traditionella färgglada kläder som var vanliga hos fiskare och vanliga arbetskläder. De varma kläderna hade legat nedpackade sedan hon förstätt hur illa sedda fiskare var inåt landet och arbetskläderna skyddade dåligt mot kyla.

Det blev en väldig kall upplevelse. Hon hade konstant känt sig frusen och större delen av resan var hon förkyld. Det var en prövande tid, och hon kunde fortfarande minnas glädjen när hon såg siluetten av Sadalino, staden där skolan låg, på avstånd.

Trots att hon låg i den varma sängen rös hon till när hon tänkte tillbaka. Hon drog täcket över huvudet och kröp ihop. Helst skulle hon vilja sova och glömma hur ledsen hon kände sig, men det var fortfarande dag. Dessutom började hon bli hungrig.

Det knackade på dörren. Vem kunde det vara? Var det någon lärare som kom för att fråga varför hon inte varit på lektionerna? Hon huttrade när hon tog sig ur sängen och stack fötterna i ett par tofflor. Utanför stod Wasa och Ella blinkade några gånger.

“Vad gör du här?”

“Du var inte på lektionen så jag ville se hur du mådde. Jag sa till Estsuldra att du var sjuk”, sa Wasa och klev in i rummet. En svag doft av lavendeltvålen som hon använt spred sig i rummet.

“Har du legat i sängen hela dagen?” sa Wasa och tittade först på Ella, som stod där i nattsärk, och sedan på den obäddade sängen. Wasa var iklädd den klänning alla noviser hade: fotsid i ljusblå ull, med ett läderbälte i midjan. Till det hörde ett par robusta läderkängor och en färgglad sjal.

“Ja”, sa Ella och återvände till sängen.

“Är du sjuk? Ska jag hämta en lärare?”

“Nej”, sa Ella och skakade på huvudet. “Jag vill aldrig mer gå på lektionerna.”

“Är det”, sa Wasa och slog sig ned på sängkanten bredvid henne, “för det Estsuldra sa?”

“Inte bara”, sa Ella med en svag röst och tårarna brände bakom ögonlocken igen.

“Vad är det mer? Är det någonting jag kan göra?”

”Är det sant ...?” sa Ella med en röst som inte ville bära.

”Är vad sant?” sa Wasa

”Att ... att jag luktar fisk?”

Wasa gav henne en kram, vilket en kort stund fick Ella att stelna till. Wasa avslutade kramen, men

höll kvar i axlarna och tittade henne rakt in i ögonen innan hon svarade:

”Nej. Självklart inte. Är det någon som sagt det?”

Alla tårar Ella hållit inne varje gång någon sagt att hon luktade fisk, eller föraktfullt kallat henne fiskardotter, rann ur henne.

”Alla andra”, snyftade hon, ”säger att jag luktar fisk, eller kallar mig för fiskardottern. Du är den enda i vår klass som aldrig varit elak mot mig. Ingen annan vill sitta bredvid mig. Ingen vill äta morgonmål med mig. Första dagen här, när jag satte mig i matsalen, flyttade alla andra bort från mitt bord.”

Wasa höll om Ella tills tårarna slutade rinna.

”Får jag ställa en fråga som kanske är lite korkad?” sa Wasa, samtidigt som hon torkade bort tårarna från Ellas ansikte.

”Du ställer väl aldrig korkade frågor, men du får fråga vad du vill.”

”Varför kom du hit, till Sadalino?”

Ella tittade förvånad på Wasa. Det var faktiskt en ganska korkad fråga.

”För att lära mig magi, givetvis.”

”Och vill du inte längre lära dig magi?”

”Det är klart jag vill. Vad är det för fråga?”

”Då kan du väl inte låta deras dumma ord hindra dig. Eller hur?”

Ella skakade på huvudet.

”Bra”, sa Wasa och pekade på en bok hon lagt ifrån sig på skrivbordet när hon kom in. ”Jag tog med den läxa Estsuldra ville att vi skulle göra. Vi kanske kan göra den tillsammans?”

Ella nickade. Eftersom hon missat dagens lektioner skulle det bli enklare om hon gjorde läxan tillsammans med Wasa.

”Innan vi gör läxan”, sa Wasa och reste sig upp från sängen, ”borde du äta lite. För du har väl inte ätit idag?”

Ella skakade på huvudet och magen kurrade högljutt.

”Om du klär på dig kan vi gå och äta sedan. Tror du ...”, sa Wasa.

”Tror jag vad?”

”Att jag skulle kunna få fläta ditt hår? Det är så vackert med sina ljusa röda lockar.”

”Om det ska flätas måste jag borsta det först, och det tar lång tid.”

”Men efter att vi ätit och gjort läxan. Om vi inte är alltför trötta? Det skulle framhäva ditt ansikte och göra dig ännu sötare. Särskilt tillsammans med dina fräknar.”

***

Det hade blivit sent igår. Efter att de ätit och gjort läxan Wasa haft med sig, hade Ella gått med på att låta Wasa fläta hennes hår. Precis som hon sagt hade det tagit lång tid att borsta igenom håret och sedan fläta det, men efter flera olika flätor hade Wasa verkat nöjd med resultatet. Hon hade börjat med en vanlig fläta, men sedan ändrat sig och gjort en inbakad fläta. Wasa hade precis blivit klar med den när hon ändrade sig igen och gjorde dubbla inbakade flätor.

Vid det laget höll Ella på att somna och när Wasa frågat om de inte skulle prova med tre inbakade flätor istället hade hon sagt nej. Hon behövde sova och hade inte ens orkat lösa upp flätorna innan hon gick och la sig. Nu vaknade hon av att det knackade på dörren.

Ella steg upp och öppnade för Wasa som klev in i rummet. Wasa hann inte ta många steg innan hon stannade upp, med ett förvånat ögonbryn höjt mot Ella.

”Varför har du inte klätt på dig än? Eller bäddat sängen? Hur ska vi hinna äta morgonmål om du inte är klar när det är dags att gå?”

En underton av irritation hade smugit sig in i Wasas vanligen vänliga röst. Ella kände mest för att sticka ut tungan mot henne och återvända till sängen; hennes vän verkade inte förstå hur trött hon var på morgonen. Men, hon hade inga andra vänner än Wasa och det var inte roligt att äta morgonmål ensam. Hon försökte med en undanflykt.

”Jag vill inte äta. Maten luktar så mycket här och jag är inte hungrig.”

Ella skulle mycket väl kunna tänka sig att äta någonting, men hon ville inte lämna den varma

sängen när det var så här kallt på morgnarna. Hon sov gärna en extra klockringning, eller två, eftersom lektionerna började för tidigt och idag var hon tröttare än vanligt.

Nu var det inte längre förvåning som präglade Wasas ansikte. Rynkan vid ögonbrynen och hennes avsmalnande ögon visade snarare irritation.

“Nu är du bara fånig. Du är bara bekväm. Seså. Klä på dig så vi kan äta.”

Med den kommentaren vände sig Wasa mot Ellas säng och började i rask takt att bädda den. Ella muttrade, men erkände sig besegrad genom att dra av nattsärken och sätta på sig en klänning. Eftersom Ella aldrig haft någon själ innan fick hon hålla tillgodo med den blåvitrandiga som ingick i standardklädseln. Hon undrade vad de gjorde med kläderna, eftersom de kändes mycket lenare mot huden än hennes vanliga.

Hon tittade på sig själv i spegeln. Flätorna såg något tillplattade ut, men hon skulle inte hinna kamma ut håret eller fläta om dem. Det fick duga. Hon snörade på sig kängorna och gäspade stort för att poängtera att hon behövt sova en bra stund till.

“Är du säker på att du inte ska göra någonting med håret? Flätorna är inte lika fina som de var igår.”

“Jag trodde vi hade bråttom.”

Till hennes förvåning fick svaret Wasa att tystna.

Men tystnaden varade inte länge utan snart började Wasa prata om dagens lektioner och gårdagens läxa som handlade om hur gillet såg ut innan splittringen för femhundra år sedan.

När de närmade sig matsalen slog doften av stekt fläskkött emot henne, vilket fick henne att bli lätt illamående. Hon hade inte vant sig vid den. Det var annars en av få bra saker med vintern: det var inte lika många dofter.

Ella kunde inte förstå den fåbless för fläskkött som kocken tycktes ha. I hennes by åt man oftast fisk eller andra djur från havet eller floden. Grisar var det ingen som hade och de få korna höll man för mjölkens skull. Det var sällan man kände doften av någonting som stektes i byn. Däremot åt de fisk i alla möjliga former: kokt, torkad, inlagd, jäst, rå eller grillad. Ella kände hur munnen vattnades när hon tänkte på maten hemma i byn, men hade slutat hoppas på fisk i matsalen. En av de första dagarna hade hon bett kocken tillaga det, men fått svaret att fisk var fattigmanskost och sådant befattade han sig inte med.

Ella fick hålla till godo med gröt och färsk frukt. Så här års, i den norra delen av landet, fanns inte mycket att välja på, men magikerna hade ett flertal växthus och kunde åtminstone erbjuda olika typer av citrusfrukter och äpplen. Mellan tuggorna slängde hon ett öga på Wasas morgonmål och noterade att vännen lastat upp flera olika korvar tillsammans med både stekta och kokta ägg.

Även om Ella under hela sin uppväxt fått höra att det var insidan som räknades och att man inte skulle fokusera på någons utseende, kände hon ändå ett styng av avund över hur Wasa kunde vara så smal med tanke på att hon åt mer än Ellas farbror, som haft en ansenlig rondör så långt tillbaka hon kunde minnas.

Medan de åt tittade Ella ut över matsalen. Ett flertal elever, både noviser och sådana som kommit längre i sina studier, satt i grupper kring de runda borden. Här och var kunde hon se en enstaka lärare, men de få som åt sitt morgonmål i matsalen satt oftast för sig själva. Bortsett från kocken och dessa lärare fanns inga andra vuxna i matsalen och samtalen kring borden verkade handla om olika läxor inom magin och hur de löst dessa.

Morgonmålet sköljde hon ned med klart källvatten och efter att ha konstaterat att även Wasa ätit färdigt reste hon sig och plockade undan. De kunde höra den dubbla klockringningen och tillsammans styrde de stegen mot lektionssalen.

Dagens lektion var på många sätt lika jobbig som den första varit. Flera gånger upplevde hon att Estsuldra var mycket hårdare mot henne och vid två tillfällen kallade hon henne för fiskardottern. Samtidigt var det inte lika jobbigt den här gången. Hon började vänja sig vid att många inte verkade gilla fiskare, och varje gång Estsuldra gav sig på henne kände hon stödet från Wasa, som tog tag i hennes hand, som om hon ville dela med sig av sin styrka.

***

Äntligen hade det gått sex veckor. Precis som alla andra dagar hade Wasa kommit förbi på morgonen. Ibland hade Ella fortfarande legat i sängen, och även om Wasa inte längre brukade säga någonting kunde Ella se hur besviken hon blivit varje gång. Idag hade Ella varit både vaken och påklädd. Medan hon knutit kängorna hade Wasa bäddat hennes säng.

De hade avslutat morgonmålet lagom till att de kunde höra den dubbla klockringningen och tillsammans styrde de stegen mot lektionssalen. På vägen dit hade Wasa pratat om dagens lektioner och hur roligt det skulle bli att äntligen få lära sig magi efter alla lektioner om magins och gilletts historia. Det var först när de satt sig ned i salen som Wasa slutade prata om magi.

“Vad gör hon här?”

Ella förstod först inte Wasas fråga. Inte förrän hon vred huvudet i den riktning Wasa pekade. Genom dörren kom Estsuldra in. Ella kom på sig själv med att stirra innan hon vände sig mot Wasa igen:

“Jag vet inte. Hon sa att vi skulle få en annan lärare i praktisk magi.”

En harkling från Estsuldra och sorlet i klassrummet tystnade omedelbart.

“Idag skulle ni ha haft er första lektion i praktisk magi, men jag är inte övertygad om att ni verkligen lärt er tillräckligt för att gå vidare med utbildningen. Istället kommer vi ha ett litet förhör.”

Magen knöt sig. Det här skulle blivit en bra dag, trots den tidiga morgonen, men nu kändes det som om det kunde bli den värsta i hennes liv. Estsuldra ställde fram två mörka skålar på bordet.

“Reglerna är väldigt enkla. I den ena skålen finns alla de frågor jag ställt under mina lektioner, och i den andra finns lappar med era namn. Jag kommer läsa frågan, och den person vars namn jag dragit ska svara.”

Flera av eleverna skruvade på sig och Ella misstänkte att hon inte var den enda som var orolig.

“Om ni svarar rätt skriver jag ett plus på er lapp och lägger tillbaka den i skålen. När ni fått tre plus har ni klarat kursen och ni går då in i rummet här bredvid och där kommer sedan introduktionskursen i praktisk magi hållas av Sofyn, som blir er nya lärare. Svarar ni istället fel kommer jag skriva ett minustecken på er lapp och lägga tillbaka den. Den som får tre minustecken har misslyckats med kursen och går ut genom den andra dörren, där det kommer avgöras om ni ska få en ny chans eller skickas härifrån som de misslyckanden ni är.”

Det gjorde rejält ont i magen och Ella var tvungen att lägga händerna mot den. Samtidigt blev hon alldeles kall inombords. Varför hade Estsuldra tittat på henne när hon sagt att de skulle skickas härifrån? Det här var allt hon någonsin drömt om och att skickas hem igen så snart? Hem till vad? Hennes föräldrar hade inte tillåtit henne att resa hit. Istället hade hon rymt hemifrån och tagit med sig det lilla hon ägde, plus de små besparingar som mor gömt i en kruka. Det hade varit tillräckligt för att komma hit, men nu fanns ingenting kvar. Hon skulle inte kunna resa någonstans och även om hon på något sätt tog sig hem skulle mor och far aldrig förlåta henne. Dessutom hade hon ljugit för dem. Den lapp hon lämnat i krukans sa att hon tänkte ge sig av till Wamecacu. Även om hennes föräldrar letade skulle de inte hitta henne.

Smärtan i magen började släppa, men den isande känslan var som en klump med snö som sakta rann ned för ryggraden. Visste Estsuldra att hon rymt hemifrån? Hennes lärare hade flera gånger kallat henne för lat och omotiverad i klassen, trots att hon inte misslyckats med fler frågor än andra och trots att hon verkligen ansträngde sig. Den enda som jobbade mer med sina studier var Wasa. Ibland kändes det som om Estsuldra hade någonting emot henne personligen och många gånger hade hon kallat Ella för fiskardottern. Det som fick henne att samla sig var minen. Ett hånleende spelade på Estsuldras läppar.

Här satt Ella och led och Estsuldra njöt av det. Aldrig i livet att hon kunde gå med på det. Hon skulle klara provet på något vis. Tröttheten ersattes av kampvilja.

Prövningen

Provet inleddes och Ella satt på helspänn allteftersom Estsuldra drog namn och frågor från sina skålar. En del frågor var lätta, och Ella hoppades hon skulle få en sådan. Andra frågor var svåra och flera av dem resulterade i minustecken på namnlapparna. Wasa fick en svår fråga och Ella var glad att hennes kamrat klarade den. Så kom ögonblicket hon fruktat, när hon hörde sitt namn läsas upp.

“Ja, du, Ella”, sa Estsuldra, “du verkar få en ganska lätt fråga, ser jag. Den kanske till och med en fiskardotter kan klara av? Eller ska jag sätta ett minustecken direkt?”

Ella knöt händerna, men ville inte visa att hon blev arg.

”Den här byggnaden består av tre torn som är sammanbundna”, sa Estsuldra och tog några steg framåt så hon kunde titta rakt ned på Ella. “Vad används tornen till idag?”

”Det västra tornet är det alla noviser bor i”, sa Ella, som fortfarande kunde dra sig till minnes hur Estsuldra uttryckt det ordagrant. “Noviser får inte lämna det annat än för lektioner och studier i biblioteket om de inte har tillstånd från en lärare. Det mittersta tornet innehåller mötesrum, lektionssalar och rum för fullvärdiga magiker. De som verkar där har permanenta rum medan övriga magiker delar på ett antal besöksrum.”

Ella kunde se början till ett hänleende hos Estsuldra, som om hon redan bestämt sig för att Ella skulle få ett minus här. Vad hade hon missat? Självklart. Biblioteket. Estsuldra älskade biblioteket över allt annat.

“I det mittersta tornet, även känt som huvudtornet eller kunskapens torn, finns vårt bibliotek som är Oldenas största. Där finns tusentals års historia från gillet sparat, liksom alla kända böcker som handlar om magi.”

Det verkade vara tillräckligt och Estsuldras ansikte återfick det neutrala uttryck det oftast hade. Nu behövde hon bara få in det östra tornet i sitt svar så borde hon få rätt.

“Det östra tornet är låst och förbjudet, utom för några få magiker. Att ge sig in i det östra tornet utan tillstånd är straffbart och skulle en novis ens försöka blir hon omedelbart utsparkad.”

En isande kyla spred sig i Ellas mage medan Estsuldra verkade begrunda svaret. Varför drog hon ut på det?

”Det är korrekt, men jag tror frågan var lite för lätt. Du måste svara på vad deras funktion var för femhundra år sedan också.”

En klump formades i Ellas hals och hon svalde hårt. Tänkte Estsuldra ändra reglerna så att Ella skulle misslyckas? Den här delen var med i den läxa hon gjort tillsammans med Wasa för länge sedan. Det var säkert därför Estsuldra lagt till den, eftersom hon inte varit med på den lektionen. Tack vare Wasa kunde hon svaret:

“Historiskt var det västra tornet för kvinnliga noviser, men sedan magigillet splittring för femhundra år sedan har det inte funnits några manliga adepter och därför finns nu enbart kvinnliga noviser. Det mittersta tornet hade samma funktion, men då brukade även magikernas råd samlas där för beslut. I det östra tornet bodde de manliga adepterna, men när gillet splittrades stängdes alla dörrar till det östra tornet igen.”

Nu då? Kunde hon få rätt på den här frågan, eller tänkte Estsuldra ändra reglerna igen?

“Det är korrekt. Jag sätter ett plus på din namnlapp, Ella. Mina ansträngningar kanske inte varit helt bortkastade trots allt.”

Dagen, och provet, fortsatte och Ella blev besviken varje gång någon fick en fråga hon kunde svaret på. Samtidigt kände hon en lättnad varje gång någon fick en fråga hon inte kunde. Hon ville verkligen inte bli tvungen att lämna. Några av flickorna i klassen, däribland Wasa, hade redan fått sina tre plus och fått gå in i salen där nästa kurs skulle hållas. En stackars flicka hade hittills fått tre minustecken och gråtande lämnat salen. Ella fick vänta länge men till slut ropades hennes namn upp igen.

”Hur kommer det sig att utbildningen i magi är här i Sadalino och inte i huvudstaden Wamecacu?”

Det här var en fråga Ella var säker att hon kunde svaret på och även här kom hon ihåg ordagrant

hur Estsuldra presenterat det. Hennes svar kom utan betänketid:

”Magin är olika närvarande i olika delar av landet. Huvudstaden ligger i en region där magin är icke närvarande och där det krävs en fullt tränad magiker för att kunna använda den. I Sadalino är det tvärtom. Magin ligger så nära att det ibland händer att helt otränade personer börjar använda magi av misstag. Därför är Sadalino en lämplig plats för blivande magiker.”

Återigen dröjde det innan Estsuldra nickade och konfirmerade hennes svar.

”Korrekt. Ytterligare ett plus för Ella. Synd att du aldrig uppvisade de här kunskaperna tidigare, men ni fiskare kanske inte är vana att anstränga er varje dag?”

Kommentaren fick Ella att bli röd av ilska. Hon hoppades Estsuldra skulle misstolka det som skam. Hon hade inte råd att göra henne arg. Inte nu, när Estsuldra höll hela hennes framtid i sina händer. Nu hade hon i alla fall två korrekta svar. Det innebar att hon hade tre chanser att få ett till; det borde hon väl klara? Utfrågningen fortsatte och fler och fler fick sitt tredje korrekta svar och kunde därmed lämna salen. Två stackare till kom upp i tre felaktiga. En av dem var en flicka i femtonårsåldern, som var en av de första Ella lärt sig namnet på. Lyali, som hon hette, hade alltid verkat arg och Ella var helt säker på att hon tyckte illa om henne. Hon kunde inte förstå varför, eftersom Ella aldrig pratat med henne och inte gärna kunde ha sårat henne på något sätt. De flesta i klassen undvek henne, men Estsuldra och Lyali verkade vara de enda som verkligen ogillade henne.

Trots detta kunde hon inte låta bli att tycka lite synd om Lyali. Samtidigt var hon lättad att hon inte skulle behöva ha fler lektioner med henne. Hon skämdes över lättnaden. Hon kunde däremot inte se framtiden an med tillförsikt än. Hon var fortfarande tvungen att klara den tredje frågan först och nu var de bara två personer kvar i rummet. Den andra flickan – Aerina? – klarade sin tredje fråga och Ella blev ensam i rummet med Estsuldra.

”Ja, du, Ella. Jag var helt säker på att du skulle misslyckas, men om jag lyckas lära ut magins historia även till en fiskardotter måste jag vara en ännu bättre lärare än jag trodde. Ska vi ta en fråga och se hur det går?”

Ella nickade försiktigt och klumpen i magen återvände.

***

Efteråt kunde inte Ella minnas vare sig frågan eller svaret, men på något sätt hade hon lyckats svara rätt. Inte heller kunde hon minnas hur hon lämnade salen, utan hennes nästa minnesbild var från den nya lektionssalen. Hon blinkade och nöp sig själv i armen, som för att säkerställa att hon verkligen var här. Några platser var fortfarande lediga och en av dem var längst fram bredvid Wasa. Hon misstänkte att hennes väninna hållit den åt henne.

Tacksamt sjönk hon ned på stolen och undslapp sig en suck av lättnad. Hon kände den varma luften i sitt högra öra när Wasa försiktigt viskade: ”Fick du svåra frågor? Jag blev orolig när det tog sådan tid för dig och Estsuldra ändrade reglerna.”

Ella vände sig mot Wasa och gav henne ett svagt leende, samtidigt som hon varsamt kramade hennes hand. Hon skakade lätt på huvudet. Läraren var på väg in i salen. Det fanns tid att diskutera provet senare. Det enda Ella visste om sin lärare innan den här lektionen var hennes namn – Sofyn – eftersom Estsuldra nämnt det före provet. Till hennes glädje verkade Sofyn väldigt annorlunda jämfört med Estsuldra.

Medan Estsuldra alltid sett sträng och bister ut, mötte Sofyn dem med ett varmt leende och hennes glädje såg inte påklitrad ut, utan speglades även i ögonen. Sofyn var yngre, kanske i trettioårsåldern och klädd i en guldkimrande fotsid klänning. Hon var på många sätt rena motsatsen till Estsuldra, som varit grå, sträng och tråkig. Ella hoppades att Sofyn inte bara skulle vara en motsats utseendemässigt utan även på det personliga planet.

”God morgon”, hördes det från Sofyn, vilket möttes av ett samstämmigt: ”God morgon”, ifrån klassrummet.

”Jag hade givetvis hoppats att jag skulle få glädjen att undervisa en hel klass, alla som gick kursen i magins historia hos Estsuldra. Tyvärr kunde jag inte övertyga henne om att ett prov var onödigt”, inledde Sofyn.

”Men, vi är i alla fall en stor grupp fortfarande och jag ser fram emot den tid vi kommer ägna åt

grunderna i praktisk magi tillsammans. Jag vill vara tydlig med att mitt upplägg är annorlunda. Inte bara är mina lektioner helt fria från läxor, det är också förbjudet att öva på egen hand eftersom det är för farligt. Om det är någon del ni vill repetera måste jag, eller någon annan lärare, vara närvarande. Vi har haft lite för många elever som skadat sig själva, eller andra, när de i sin iver gett sig på sådant de inte behärskar. Har alla förstått?”

Sofyns fråga besvarades av ett antal nickande huvuden och uppmärksamheten var nu helt riktad mot henne.

”Bra! Jag har nämligen bara två regler för mina lektioner. Ett: ingen pratar såvida jag inte ställer en fråga. Två: ingen övar magi på egen hand. Följ dem och vi kommer ha en underbar tid tillsammans. Nu förstår jag givetvis att ni vill börja med magiövningar direkt, men innan vi börjar är det viktigt att ni har en viss förståelse för vad magi är och hur det fungerar. Har alla här kunskap om de fem element magin är uppbyggd av?”

Ungefär halva klassen nickade, vilket möttes av ett höjt ögonbryn från Sofyn.

”Hm, visserligen fokuserar Estsuldra på magins och gilletts historia, men jag trodde hon gått igenom den delen. Nåja, då börjar vi från noll. Magi finns runt omkring oss. Den är en del av allt och finns överallt. Däremot är den starkare på vissa ställen och svagare på andra, och vissa delar är lättare att påverka än andra. Magin är uppbyggd av fem element: jord, trä, eld, vatten och metall. Egentligen är namnen lite felaktiga, eftersom det magiska elementet trä inte är samma trä som vi bygger hus av, men de har fått namn efter vilka styrkor och svagheter de har.”

Sofyn tog en kort konstpauz för att säkerställa att ingen såg ut som ett levande frågetecken innan hon fortsatte:

”Elementen är olika starka beroende på årstid. Vi ska nu lämna vintern, då vatten är som starkast och när det väl är vår på riktigt kommer trä att vara som starkast. Under sommaren har eld sin starka period och under hösten är metall som starkast.”

Frågan: ”Vilka här tror att vatten är starkast just nu?” möttes av ett antal uppsträckta händer och ungefär lika många räckte upp handen på: ”Och vilka tror att trä är starkast nu?”, däribland Ella.

Några i klassen hade inte räckt upp handen på något av alternativen, och då Wasa var en av dem vände sig Sofyn mot henne med varm röst:

”Du räckte inte upp handen på något av svaren. Vilket element anser du är starkast just nu?”

”Det starkaste elementet just nu är jord, eftersom jord alltid är starkast i övergångarna mellan årstider. Det står i boken Magins grunder, som finns i biblioteket.”

”Helt korrekt, unga dam. Den boken står med på listan över böcker ni kan läsa om ni vill veta mer efter lektionerna. Du måste vara Wasa; jag kände din storasyster när hon studerade här.”

Till Ellas förvåning rodnade Wasa och tittade ned i bänken. Om Ella haft en storasyster som läst på skolan skulle hon ha varit oerhört stolt över detta och antagligen nämnt det så ofta som möjligt, men Wasa hade inte sagt någonting om en syster. Ella ville veta mer om Wasas syster, men var tvungen att vänta med frågan till ett bättre tillfälle.

”Det är alltså korrekt att jord är som starkast mellan årstiderna och man skulle kunna säga att jord binder, vilket är sant på flera sätt. Jord är nämligen det element man använder för att binda ihop andra element när man sysslar med sådan magi som kräver flera element eller flera personer. De övriga fyra elementen har flera egenskaper. Trä är lämpat för sådant som växer, vilket förklarar namnet, och man kan använda det för att få växter att frodas. Men man kan lika gärna vända på förloppet, och få en växt att skrumpna ihop.

Jag vet inte om ni observerat det, men våra trädgårdar är helt befriade från ogräs. Detta har åstadkommit genom att vända på kraften i det magiska elementet trä. Om vi går vidare till eld kan elementet användas för uppvärmning, för att skapa bränder eller för att förstöra någonting. Men det kan även användas för att återskapa livsgnistan hos levande varelser.

Det är viktigt att komma ihåg att detta enbart fungerar på människor och djur. Inte på växter eller träd. Där är eld alltid destruktivt. Vatten i sin tur kan användas för att kyla, för att lugna ned eller för att lindra feber och sjukdomar. Det kan även användas för att skada och döda i omvänd form. Här vill jag passa på att nämna att vi enbart sysslar med positiva former av magi. Skadlig magi är ingenting vi lär ut eller tillåter.

Slutligen har vi då metall, som används för att påverka mineraler och sten, för att skydda och

stärka döda material. Bäst effekt av metall fås om man kombinerar det med eld, och för att kombinera olika element måste de vävas samman med jord. Att olika element har olika styrkor och olika användningsområden kanske inte låter viktigt; det är väl bara att använda det element som är mest lämpat, eller hur?”

Ella var inte den enda i klassen som nickade ja på den frågan.

”Tyvärr är det inte så enkelt. Precis som med mycket annat här i livet, har vi olika styrkor och svagheter. En del av er kommer vara som starkast i vatten, andra i trä, någon kanske i metall eller eld. Det vanliga är att kvinnor är som starkast i vatten eller trä och att män är som starkast i eld eller metall.

Det som är allmängiltigt är att de absolut starkaste magikerna är de som är starkast i jord, eftersom all avancerad magi kräver att man kombinerar och förenar. De flesta av er kommer ha ett element som ni är starka i, men bli inte besvikna om ni även där är svaga jämfört med magiker för femhundra år sedan; de kunde utföra magiska underverk som vi idag enbart kan drömma om.

Dessa element finns runt omkring oss hela tiden, och de finns i olika styrkor med olika möjlighet att påverka i allt och alla. Tänk er de fem elementen som trådar i olika färger. Då är världen runt omkring oss en matta, eller duk, vävd av dem. De är så tunna att vi inte kan se dem på avstånd. Vi kan bara se bilden de bildar. Men, med träning kan ni komma närmare trådarna.

I början kan ni bara känna någon enstaka tråd någon gång ibland, ungefär som när man för fingret över en matta och känner att en av trådarna är lite tjockare än de andra. Ju mer ni tränar, desto fler kommer ni kunna känna och en erfaren magiker är som en van vävare som tittar noggrant på en matta; då kan man se alla trådar som bygger upp mönstret.

Ni kommer även kunna väva ihop trådar och skapa egna mönster i den väv som omger oss, men till skillnad från en mattvävare, utgår vi aldrig från ingenting eftersom magin alltid finns runt omkring oss. Istället utgår vi från det mönster vi ser – eller känner – och påverkar, omformar eller ändrar det.

Med det är dagens lektion avslutad. Imorgon kommer vi ägna oss åt att försöka hitta den första tjocka tråden ni kan känna av. Jag vill avslutningsvis betona det jag sa i början. Ingen av er får ägna er åt magiska övningar på egen hand. Bryt mot den regeln och ni kommer att tycka Estsuldras straff var milda i jämförelse.”

Ella kände en rysning gå genom kroppen. Under ett ögonblick gick hennes bild av Sofyn från en vänlig storasyster till en sträng förälder som det var bäst att åtlyda. Åtminstone just nu. Ella lämnade salen i tystnad. Hon hade mycket att tänka på och noterade inte att Wasa dröjde sig kvar i lektionssalen. Senare under kvällen skulle hon börja undra vart Wasa tagit vägen.

Bakgrundsfakta

Tidräkning

Vecka – en vecka består av fem dagar.

Månvarv – ett månvarv består av sex veckor.

År – ett år är tolv månvarv, alltså 72 veckor eller 360 dagar.

Klocka – några klockor (eller tidmätning på samma sätt som hos oss) finns inte, men i större städer ringer en klocka regelbundet medan solen är uppe. Jämfört med vår tid motsvarar detta en gång per kvart.

Fasta hållpunkter – en dag inleds med **gryning** och första måltiden för dagen är **morgonmålet**. När solen står som högst intas **dagmalet** som motsvarar vår lunch. Innan **skymningen** äter man **kvällsmål** och sänggående sker oftast efter skymningen.

Kortedagen är årets kortaste dag och det är den sista dagen på året (vid vårt midvintersolstånd).

Långedagen är årets längsta dag och den är mitt på året (vid vårt sommarsolstånd).

***

Kalender

Veckodagar – Oldena använder sedan mer än tusen år en femdagarsvecka med namn efter egenskaper som anses extra värda att eftersträva. Dessa är:

Visdag – för vishet och kunskap. Detta är veckans första dag och ses som en bra dag för tankeverksamhet. Alla landets skolor brukar ha sina prov på just visdagar.

Sköndag – för skönhet. Detta är veckans andra dag och ses som en bra dag för konstnärlig verksamhet och för skapande. När man handlar nya kläder gör man ofta detta på sköndagen.

Nåddag – för nåd, medkänsla, empati, förlåtelse. Veckans tredje dag är en dag då man försöker förlåta oförrätter. Att be om ursäkt och förlåtelse är extra lämpligt just denna dag.

Vändag – för vänskap, omtanke, kärlek. Veckans fjärde dag och oftast den sista arbetsdagen i veckan. Ses som en bra dag att umgås med vänner (efter arbetsdagens slut) och det är den vanligaste dagen för giftermål.

Fridag – för frihet, oberoende, självständighet. Detta är veckans sista dag och det är ofta en ledig dag. Skaparens kyrka har en annan syn på dagen och menar att det ska vara en dag fri från världsliga ting och fri från magi, som ska ägnas åt att förbättra sig själv och i kampen mot magiker.

***